

Nr 16.

Ankom till riksdagens kansli den 28 febr. 1933 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående lagstiftning om straff för utpressning.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 2, vilken behandlats av första lagutskottet, har herr *Lundstedt* under åberopande av de synpunkter, som han framhållit i en annan av honom inom kammaren väckt motion, betecknad med nr 1, hemställt, att riksdagen ville i skriftelse till Kungl. Maj:t anhålla, att synpunkterna i fråga måtte beaktas i den på Kungl. Maj:ts bemyndigande igångsatta utredningen rörande partiella reformer på straffrättens område, såvitt fråga vore om straff för utpressning, samt att lagförslag i ämnet snarast måtte framläggas för riksdagen.

Enligt offentliggjort protokoll över justitiedepartementsärenden den 16 december 1932 har Kungl. Maj:t bemyndigat chefen för justitiedepartementet att tillkalla sakkunnig för att inom departementet biträda vid verkställande av utredning angående partiella reformer på strafflagstiftningens område. Vid angivande av spörsmål, som snarast möjligt borde upptagas till behandling, har departementschefen framhållit bl. a. följande:

Utpressning, i synnerhet medelst hot att angiva eller eljest yppa brottslig eller på annat sätt förklenlig gärning, som begåtts av den mot vilken utpressningen riktas, är i svensk rätt i allmänhet icke belagd med straff. Tillämpning av vissa straffbestämmelser angående rån, tjuvnad eller rättsstridigt tvång kan visserligen ifrågakomma i några fall av utpressning, men dessa omfatta icke den typiska formen av denna förmögenhetskränkning. Vår rätt företer i denna del en lucka, som är ganska enastående vid jämförelse med främmande rättssystem. Anledningen härtill kan åtminstone delvis sökas i en äldre tids föga komplicerade samhällsförhållanden. Härutinnan är dock läget numera ett annat. Utpressning förekommer med en icke obetydlig frekvens, i synnerhet i de större städerna, och är ofta uttryck för en synnerlig råhet, som verkar i högsta grad upprörande, då något fall kommer till allmänhetens kännedom. Tvivel synes därför ej kunna råda att utpressning bör kriminaliseras såsom ett svårt förmögenhetsbrott.

För uppnående av nödig effektivitet hos straffbestämmelserna beträffande utpressning är det av vikt, att dessa icke begränsas till att omfatta endast fullbordad utpressning utan jämväl utsträckas till försök.

Med stöd av Kungl. Maj:ts ifrågavarande bemyndigande har departementschefen såsom sakkunnig tillkallat professorn Ragnar Bergendal, vilkens arbete skulle taga sin början innevarande år.

Såsom ovan nämnts, har chefen för justitiedepartementet i samband med sitt *Utskottet.* initiativ till partiella strafflagsreformer uttalat den meningen, att utpressning snarast möjligt borde kriminaliseras såsom ett svårt förmögenhetsbrott. Av redogörelsen i utskottets utlåtande nr 15 vid innevarande riksdag torde även framgå, att departementschefen särskilt beaktat sambandet mellan sedlighetsbrott och utpressning. Det synes vid sådant förhållande finnas all anledning förvänta, att den tilltänkta lagstiftningen skall ingripa jämväl mot den svåra form av utpressning, som ockrar på andras homosexuella böjelser. I samband med utredningen i ämnet kommer givetvis även att tagas under övertvägande i vad mån de personer, som äro utsatta för dylik utpressning, kunna skyddas för att genom angivelse mot utpressaren blottställas för allmänheten.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 februari 1933.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman, Borell, Svenson* i Eskhult, *Bissmark, Branting, Jonsson* i Lycksele*, *Petrén* och *Halvarsson*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist, Nilsson* i Antnäs, *Sjögren, Olsson* i Rimforsa, *Olsson* i Mellerud, *Rudén, Gardell* i Stenstu och *Johnsson* i Kalmar*.

---

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.